

TOT ESTRIPANT PAPERS

Un relat de: [MariaM](#)

Avui em pregunto per què l'he obert aquesta caixa, justament ara; la resposta no es fa esperar. Anit vaig veure un programa de TV; anava a canviar de canal, em deia a mi mateixa que em feia una certa mandra patir. Sovint les faig aquestes coses, tinc aquests rampells; la mandra em fa girar el full i cercar quelcom de més distret. Ahir no vaig canviar, era interessant, però, ho vaig pagar car. Em va remoure sentiments que, volia creure, havia oblidat.

Som en un moment, on sembla que s'escolta les dones i que s'ha pensat en acompanyar-les en el sofriment de durant l'embaràs; un embaràs difícil, frustrat. Acompanyar-les quan cal acceptar el que representa parir un nen mort, un no-nat, realment. A vegades, com anit, la meva ànima grinyola en sentir-se sacsejada interiorment, per quelcom provinent de l'exterior. Ahir tocava això, ves tu.

Escolto, callo, observo la Nona i continuo en silenci.

La petita silenciosa veu, tan protectora i amable, uns cops, i tan ploramiques d'altres, em feia preguntes rebels. I, què passa amb aquelles dones que volen i no poden? Estèrils! Quina paraula aquesta! Als meus temps hagués calgut fer-la desaparèixer del diccionari...

Quantes converses perdudes, converses amb l'infant que mai no existiran, que no seran. Quantes renunciacions no volgudes! D'aquestes dones no se'n parla, no existiren perquè elles, avergonyides de la seva esterilitat, foren i són les primeres en no parlar-ne.

Es clar, que, ben mirat, potser ho fan en les xarxes; tal vegada ho facin, però, jo no hi navego. És tan enriquidor veure, poder mirar els ulls de la persona amb qui parles... Com ara mateix, tu i jo, "dulçura".

Dulçura sóc jo; en realitat sóc Dolça, el meu nom és Dolça!

De tant en tant, vinc a casa l'àvia; m'ho va demanar, vol que l'ajudi a estripar papers, ella sola diu que no s'hi veu amb cor. A mi també em costa i no crec que arribem a fer net; en té caixes i caixes, de papers, de totes èpoques. Va començar el seu Diari, just en assabentar-se que no podria ser mare.

La meva, de mare, fou adoptada, volguda i estimada. La meva àvia fou molt valenta i l'adoptà ella sola; amb esforços de tota mena, degut a l'època, però ho aconseguí, sense haver complert el que es deia aleshores sobre la maternitat que "sense ser mare no ets ningú".